

Od kod so sanje?

Pred davnimi, davnimi časi je bilo na svetu še malo ljudi. In še manj jih je bilo seveda v nebesih. Odrasli, ki so imeli srečo, da so prišli po smrti v raj, so znali to ceniti, ker so prej na zemlji mnogo izkusili. Bilo pa je tam nekoliko angelčkov, ki jih je vzel Bog v nebesa, še preden so se mogli dobro razgledati po svetu. In tem je bilo v nebesih dolgčas.

Vse zabave so prinesli v nebesa šele ljudje, ki so jih spoznali na zemlji. Samo da tačas še ni bilo ne kina ne nogometa. V nebesih so poznali samo rajsko godbo, in mladi angelčki so tudi prepevali v zboru. Ampak to je trajalo samo eno ali dve uri na dan, pa jih tudi ni bog ve kaj zabavalo.

Vzlic temu so hodili angelčki strašno neradi spat. Navsezadnje se jim ne moremo čuditi. Morate misliti, da v nebesih ni nikoli tema, neprestano žari velika rajska svetloba. Potem pa jim tudi ni nihče pripovedoval pred spanjem pravljic, ker jih še niso znali. Toda najhujše je bilo, da takrat nihče ni vedel, kaj so sanje. Niti ljudem

niti angelom se ni v spanju sanjalo, in zato jih spanje sploh ni veselilo.

Zaradi tega so bili angelčki navadno vsak večer hudo razposajeni. Imeli so veliko spalnico in tam so skupno spali. Na skrbi jih je imel sveti Peter. Revez, ta je imel dela, preden jih je spravil v posteljice! In komaj je odnesel pete, že so se angelci žogali z blazinami iz oblakov, da je perje kar letalo po spalnici.

Najbolj razposajen je bil angelček Tonček. Ni in ni hotel zaspati. Ko je bilo njegovih razposajenosti le že preveč, je sveti Peter sklenil, da si mora izmisliti zanj posebno kazen, da ga mora pošteno prestrašiti.

Ko je torej Tonček slednjič zaspal, je sedel k njemu in se dotaknil z roko njegovega čela. In Tonček je nenadno videl v spanju samega sebe, kako leti čisto nizko nad zemljo. Toda nekako težko je letel. Moral je počivati na velikem vrtu z visokim sadnim drevjem, kakršnega še v nebesih ni bilo. In zdajci je bil majčken kakor ptiček. In kaj vidi? K njemu se plazi velika črna mačka in ga hoče popasti. Misli, da ji bo ušel, toda peruti so mu nenadno izginile. Hitro teče k drevesu in spleza nanj. Mačka za njim. Že je skoraj v vrhu, toda drevo venomer raste, in Tonček pleza, da je že malone tik nebes. Misli, da bo že dosegel nebo, skoči, potem pa pada, pada v strašno globino.

Tonček je od strahu zakričal in se prebudil. Vsi so skočili pokonci in vprašali, zakaj se je tako ustrašil. Tonček je pripovedoval. Mislil je, da je bilo vse tisto zares, ko pa je videl, da sedi na svoji posteljici in da se mu ni nič zgodilo, mu je bilo vse to strašno všeč. Ko je padal v globino, je imel tako prijeten, sčeegetljiv občutek, kakor na gugalnici ali na toboganu. In to vendar veste: če človek le enkrat zdrsne doli po toboganu, bi se potem vozil od jutra do večera.

»Vidiš,« je dejal sveti Peter, »to so bile hude sanje, in jaz sem ti jih poslal, ker nisi hotel iti spat. Odslej me ne boš več jezil, kajne?«

»Zdaj še bolj,« se je smejal Tonček. »Saj to je bilo tako veselo!«

Sveti Peter je videl, da spet ni nič opravil. Povrh so začeli še drugi angelčki prositi, naj jim tudi pošlje kake sanje. In vsem je bilo to tako grozno všeč! Sveti Peter jim je torej pošiljal sanje za plačilo namesto za kazen. In ko bi vi videli, kako se jim je vsak večer mudilo v posteljice!

Ko pa so bili malo večji, je dobil vsak izmed njih majhnega dečka ali drobno deklico na zemlji v varstvo. Tako so postali iz njih angeli varuhi.

B. B.

Ciganska cerkev

Cigani so videli, da imajo vsi drugi ljudje svojo cerkev. Mislili so si, kako bi bilo lepo in dobro, ako bi tudi oni imeli vsaj eno svojo cerkev. Zato so se lepega sončnega dne zbrali na pašniku, da bi se posvetovali.

Prišle so ženske in otroci, mladi in stari, kotlarji — črni kakor vrani. Med njimi je bil njihov župan, krepak in močan cigan. Ko je začel govoriti, so vsi cigani utihnili.

»Dragi mojstri,« je pričel kokodakati po cigansko, »zbrali smo se, da se posvetujemo, kako bi si napravili cerkev.«

»Hala dala karakala,« so zakokodakali vsi, »tako, tako, naš župan, ampak kakšna bo?«

»Zidana ni dobra, ker se lahko podre, iz železa tudi ne, ker bi zarjavela; mislim, da bi bila najboljša iz sladkega sira.«

»Taka, taka, taka naj bo. Vsi ljudje bodo strmeli, da imamo cerkev, kakršne ni na svetu.«

Vselej, kadar so imeli službo pri svojih varovancih, so vzeli s seboj nekaj lepih sanj za svoje malčke. Mamice so bile radovedne, zakaj se otroci v spanju tako lepo smehljajo ali pa jokajo in se premetavajo. Da bi jim torej ne bilo tega žal, so prinesli angelčki včasih sanje tudi mamicam in očetom.

Ljudem je to ugajalo, smejali so se ali pa so si to na razne načine razlagali in si začeli sami izmišljati čudne in šaljive prigode. Tako so prišle na svet sanje in iz njih so nastale pravljice in pripovedke...

In od tistega dne so začeli vsi cigani od vseh strani znašati sir, zidarji so se lotili dela, zidovje je raslo, in cerkev je bila čedalje lepša. Vsi so jo hodili gledat in so bili veseli.

Čez mesec dni je bila cerkev zgrajena. Samo zvonov še ni imela. Pa so si mislili, da cerkev iz sira ne more imeti drugačnih zvonov kakor iz nečesa, kar se da jesti.

»Jaz mislim,« pravi majhen cigan, »da bi bila svinjska glava z jezikom prav primerna!«

»Dobro, dobro,« so rekli vsi, in drugi dan je visela na stolpu prekajena svinjska glava. Vrata so bila iz mastne slanine, streha pa iz tanjših kosov suhih klobas.

In nekega lepega dne je bilo treba cerkev blagosloviti. Ker pa cigani nimajo duhovnikov, je vzel njihov župan nož v roko ter je izrezal v cerkvenem zidu velik križ. Nato je iz slanine vrat spet izrezal križ, pri zvonu pa je odrezal košček jezika. In vsi cigani so se vrgli na to ter pojedli vsak košček cerkve.

In vsako nedeljo so v cerkvi obhajali bogoslužje, dokler niso pojedli vse cerkve. Zato cigani še danes nimajo cerkve.